

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 3 MAART 1927.

Wetsvoorstel tot verlenging van den geldigheidsduur der wet van 9 April 1921, houdende wijziging van de wetgeving op de landpachten in de verwoeste gewesten.

TOELICHTING

MIJNE HEEREN,

De wet van 9 April 1921 is een der middelen door het Ministerie van Landbouw aangewend voor het landbouw-herstel der verwoeste gewesten; zij beschermt de moedige pachters die onder de moeilijkste omstandigheden niet gearzeld hebben hunne krachten en hun geld te besteden aan de ontginning van gronden die hun eigendom niet waren.

« Men kon — aldus de Memorie van Toelichting — niet verhopē dat de zoo talrijke landbouwers, die geen eigenaars zijn, met nieuwen moed de hand aan den ploeg zouden slaan, indien ze gevaar liepen de vruchten van hun arbeid te verliezen. » En verder zegt dezelfde Toelichting : « Men kon anderzijds vreezen, — en de ondervinding bewijst dat deze vrees niet ongegrond is — dat sommige eigenaars, door de onmiddellijke winst bekoord, van de afwezigheid van schriftelijke pachten gebruik zouden maken om de pachters, die hunne gronden hersteld hebben, te vervangen, zonder hun den tijd te laten de vruchten van hun arbeid te genieten. »

Met het oog op deze twee beweeggronden van algemeen belang en van rechtvaardigheid, verzekert de wet van 9 April 1921 aan bedoelde huurders eene pacht van negen jaar, met het recht voor de pachtluitenden, tijdens den duur van de pacht periodisch, volgens de tijdsomstandigheden, een billijken pacht prijs te bepalen.

De ondertekenaars stellen voor, den geldigheidsduur dezer heilzame wet met drie jaar te verlengen.

Zij laten zich leiden door de volgende beweegredenen.

Artikel 3 der bestaande wet zegt dat de verpachter slechts na een tijdperk van negen jaar een einde kan maken aan het in gebruik houden van 't goed en dat die negen jaar een aanvang nemen vanaf het oogenblik waarop het herstel der gronden voltooid is. Nu, het herstel liep over de jaren 1919 tot 1922, zoodat aan sommige pachters, vanaf 1928, de gronden kunnen onttrokken worden, die zij weer in goeden staat hebben gesteld.

Het eerste ontwerp verzekerde aan de pachters die den grond wilden herstellen, een pachtduur van twaalf jaar, waaraan de verpachter geen einde kon maken vóór het verloop van dezen termijn. Dit tijdperk van twaalf jaar wordt in de Memorie van Toelichting aldus gewettigd : « de eerste drie jaren worden hoofdzakelijk besteed aan de herstelling van den grond; de volgende negen jaren zijn het tijdperk der pacht, waarop de pachter de vruchten kan genieten van het werk der eerste drie jaren. » Door den Senaat werd echter dezen termijn

op negen jaar gebracht. En de Kamer heeft tegen deze beperking van duur geen verzet aangeteekend, omdat zij kost wat kost de kwestie wilde regelen, hoofdzakelijk dat de pachter dadelijke bescherming vond.

* * *

De ervaring heeft gelijk gegeven aan de voorstanders der pacht van twaalf jaar.

De moed en de krachtadigheid van onze landbouwbevolking kunnen wonderbaar geweest zijn, het blijft evenwel zeker dat vele huurders totnogtoe slechts gedeeltelijk de vrucht van hun arbeid konden genieten. Wij bezitten te dien opzichte een document dat op treffende wijze den toestand belicht.

Ingevolge onderhandelingen met de betrokken landbouworganismen, heeft het Ministerie van Financiën aangenomen dat de nitslagen, door de landbouwers van de frontstreek bekomen, aanzienlijk geringer waren en nog zijn, dan die welke in de niet verwoeste streek werden verkregen.

De voor elke bebouwde streek opgemaakte barema's, waarop het Bestuur steunt om de verwezenlijkte winst vast te stellen, werden dienvolgens in sterke mate verminderd.

Het zal overbodig zijn, bij de Kamer die reeds zoo dikwijls de klachten der belastingschuldigen vernam, aan te dringen opdat zij het belang zou inzien van de toegevingen die de fiscus eerst na een nauwkeurig onderzoek ter plaatse ingewilligd heeft.

Het bestuur verdeelt de verwoeste bouwgronden in vier categorieën :

1° Gronden waarvan de opbrengst niet als normaal kan worden beschouwd.

2° Gronden die geleden hebben van het zeewater (O.), de overstroomde gebieden;

3° Gronden die zwaar geteisterd werden (K.), kern der verwoeste streek;

4° Gronden die slechts minder geteisterd werden (R.), rand der verwoeste streek.

Voor de gronden die geleden hebben ten gevolge van het zeewater (O.) werd besloten dat er voor het fiscaal jaar 1925 aanleiding bestond om geen enkelen aanslag te vestigen op de belegde kapitalen, noch wat de bedrijfsbelasting, noch wat de taxe op roerende goederen betreft.

Het Bestuur erkende dus dat deze gronden aan hunne bezitters geene bedrijfsinkomsten en zelfs geen voldoende opbrengst verzekerd hadden om den interest van het belegd kapitaal te dekken.

Voor de gronden gelegen in de gemeenten die zwaar geteisterd werden (K) heeft men de bedrijfsinkomsten en de inkomsten der belegde kapitalen geraamd op *de helft* van de normale inkomsten.

Voor de gronden der gemeenten, gelegen op den rand der volkomen verwoeste streek (R), werden de bedrijfsinkomsten en de inkomsten der belegde kapitalen gebracht op *twee derde* der normale inkomsten.

Voor het fiscaal jaar 1926 is er weinig verandering in de rangschikking der gronden.

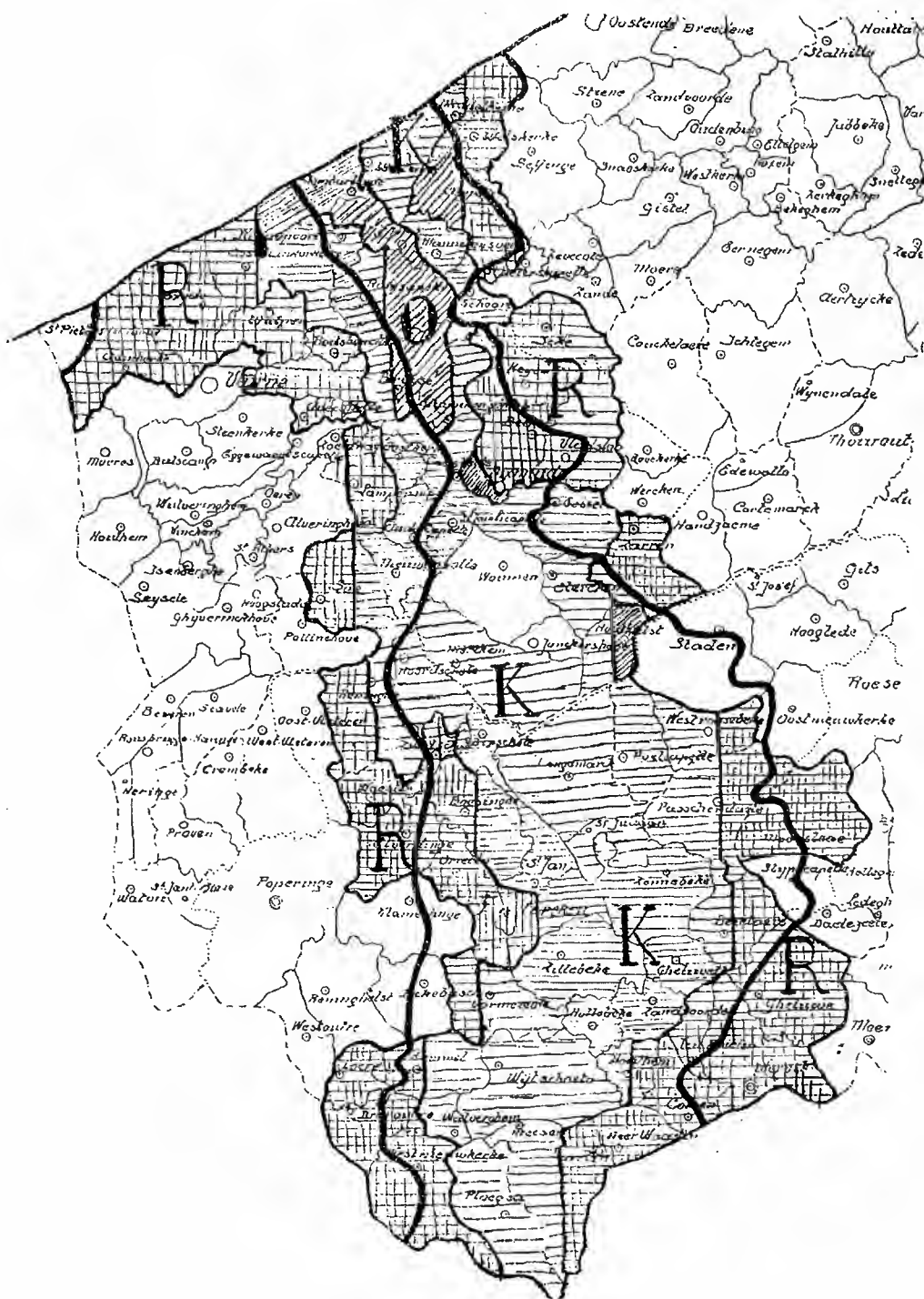
Wat de omslagen betreft, werden deze vastgesteld als volgt :

1° Voor de zone O, *geene bedrijfsbelasting noch belasting op roerende zaken* op de belegde kapitalen.

2° Voor de zone K, vaststelling van de *bedrijfsinkomsten* en de inkomsten van *vaste goederen* op de helft van de normale inkomsten. Voor de door loopgraven doortrokken gronden, op het *derde*.

3° Voor de zone R, vaststelling van de bedrijfsinkomsten en van de inkomsten van vaste goederen op de *drie vierde* van de normale inkomsten.

Op eene kaart, gehecht aan deze Toelichting, hebben wij deze onderscheidene zones aangebracht, zooals zij werden vastgesteld door den fiscus voor het jaar 1925.

Kaart van het verwoeste gebied van West-Vlaanderen.

De oppervlakten met schuine streepjes, aangeduid onder O, zijn de gemeenten waarvan de gronden geleden hebben van het zoutwater.

De oppervlakten met dwarsstreepjes, aangewezen door K, zijn de gemeenten waarvan de gronden nog sterk de gevolgen van de oorlogsvernieling vertoonen.

De geruite oppervlakten, aangeduid door R, zijn de gemeenten waar de gevolgen van de vernieling, al zijn ze nog zeer merkbaar, minder zwaar zijn.

De twee zwarte lijnen, die van boven naar onder de frontstreek doorsnijden, duiden de grenzen aan van het oude verwoeste gebied. (Wet van 15 November 1919.)

Door de eenvoudige lezing van die kaart, zal het Parlement kunnen vaststellen dat, praktisch gesproken, heel het vroegere verwoeste gebied, zooals het werd aangewezen door de wet van 15 November 1919, op verre na nog geene normale opbrengst geeft. Het zijn vooral de landbouwers van dit gebied die beschermd werden door de wet van 9 April 1921, welke wij voorstellen pachtverlenging te verleen.

Dezelfde redenen tot tusschenkomst bestaan nog immer.

De eenige opwerping die men tegen deze verlenging kan aanvoeren is, dat het zou kunnen gebeuren dat sommige eigenaars benadeeld werden, gezien de verhooging der pachtprizen.

Men verlieze niet uit het oog, dat de wet van 9 April 1921 in artikel 4 de mogelijkheid voorziet van eene driejaarlijksche herziening van de pachtprizen.

Op die wijze werden vele pachtprizen herzien door tusschenkomst van den vrederechter. Met het meerendeel gebeurde dit in gemeen overleg tusschen partijen.

* * *

In den aanvang van deze Toelichtingen, herinnerden wij aan het woord van den achtbaren Minister Ruzette. « Men kon de hoop niet koesteren dat de landbouwers, die geen eigenaars zijn, zich met moed aan het werk zouden stellen zoo zij blootgesteld waren de vrucht van hun arbeid te verliezen. » De hooger aangehaalde feiten en cijfers bewijzen dat zij dit gedeeltelijk zouden verliezen zonder uwe tusschenkomst.

FR. BRUSSELMANS.
